

KYNÄ

#6

PUKKIAKIN
PÄSSIMPI

S I S Ä L M I Ä

05 / 2016

RUNOILIJAT

JANNE-LUUKAS PIKKARAINEN	4
MISSE RANDOM	7
AARRE	8
NATA K	10
OHNE	14
PÄÄTÖNKIRJOITUS	50

PROOSA

TIINA TATTI	16
NATA K	27
TAPIO PUKARI	29
MISSE RANDOM	36
TOVERI JIDKOVA	39

R U N O U S

Repisin naamani irti,
 jos vain kynteni olisivat tarpeeksi terävät
 mutta leikkasin ne juuri eilen, koska kumppanini valitti
 niiden repivän häntä sisältä.

 Leikkaisin sormeni irti,
 mutta löysinki siveltimeni,
 enkä siis tarvitse verta maalatakseni.

Tarvitsen verta vierelläsi maatakseni,
 Tarvitsen verta todistaakseen rakkauteni.
 Tarvitsen verta hengittääkseni.

Vaan kohta minut on imetty kuiviin.
 Pahoinpitelen kadulla start-up yrittäjän.

Ja hirttäydyn hänen kashmir huiviin.

Revityt lakanat,
 Valkoiset kartiot ripustettuna impivaaran soihtuun
 Vapaudesta on lanseerattu vankila.
 Verisenä ruusun piikkinä vallankumouksellisen harmina.

Tuo suuri riippakivi.
 Pelko ei ole enne, se on totuutemme nimi.

 Siis revi se pikki pois sun lihasta,
 Täytä näkökenttäsi oikeamielisestä vihasta.

 Sillä kaikkeen,
 lääke ei ole rakkaus
 Joskus raivosi on oikeutettua.

 Pasifismi on etu-oikeus.
 Vaikka kuinka Gandhia ihailenkin.

 Hän hengitti ulos väkivaltaa
 kun kiersi kalsareissaan luutarhaa.

Se mitä jätämme jälkeen on tärkeintä,
 joutomaa,
 kissanvalmisruokaa, säilykepurkkeja,
 linnunpelättejä

 Rauniot ovat hyveidemme herättäjiä

Pyhä sininen,
ja verellä tahrittu valkoinen
siniristiin naulittu lippumme
Upotimme toivomme.

Saimme sampoja kampeamalla ehtymättömän määrän sotaa.
Sotaorpoja, verta,
tulta ja kuolemaa.

Perustetaan kliseinen natsibläckmetal bändi.

Kuuskuuskuus,
sekä uuden kolmannen valtakunnan näköalattomuus.
Lateksi burkhat,
sekä vesurikunniamurhat.

Fetisoidaan vihamme
retusoidaan maailmankuvamme

Liukenee kaikki viimeisen viinapullon myötä.
Kun yksittäistapauksena tervehdimme tulella yötä.

JAPANILAISITTAIN KUPITTAALTA

1.

aallot villisti
hakkaavat kaislikkoa
minä uneksin

lapset leikkivät
sinisiä hattaroita
kurahaalarit

tyhjällä tiellä
taipuisat tammet, turkis-
kuo-ri-ai-si-a
tyven tuska, tenhoaa
tänään tuulen tipotie

2.

yksinäisenä
takerrun oljenkorpeen
astelen, sillä
edessä voi odottaa
leijona tai timotei

neitseellinenkö
nuori uneni, suuret
laineet katoaa
nyyhkytys lienee ohi
nyt varaudumme tulvaan

Gîtâ lahjana lensi käsiini
ihmiseltä ihmiselle

Suurten sanojen kirjaa
ei koskaan saa ostaa

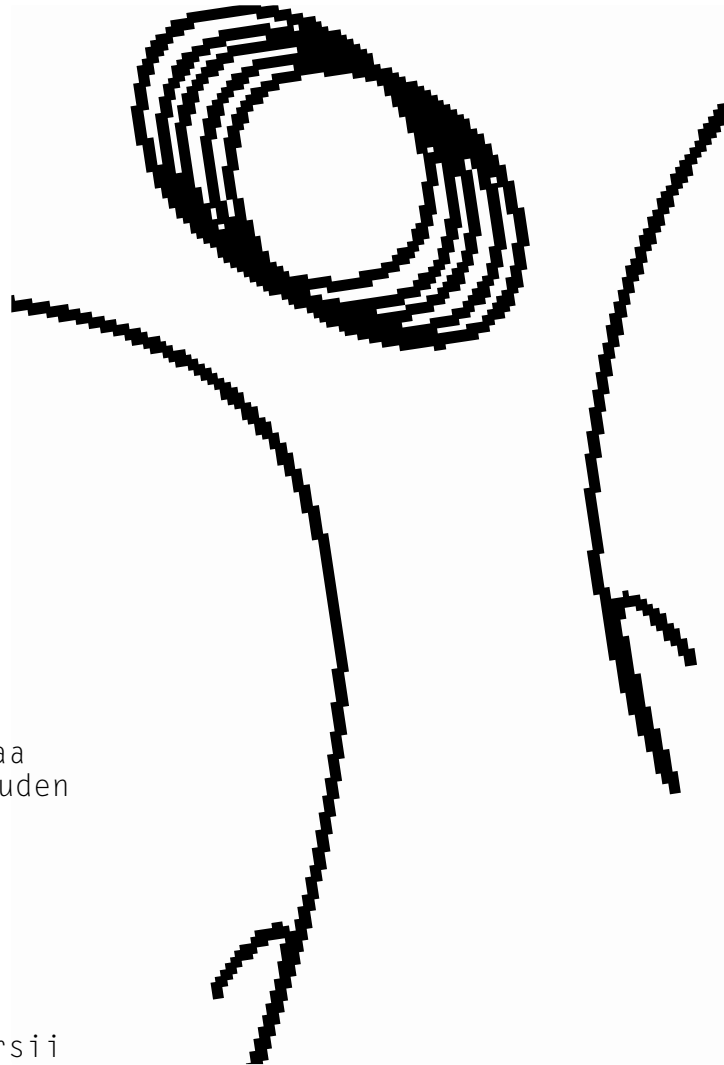
se täytyy saada
ihmiseltä ihmiselle
lahjana

Rahallinen arvo tuhoaa
ja kadottaa sen arvokkuuden

sillä sanojen pyhyys kärsii
tarkoituserien hämärtyessä

Gîtâ saapuu aina
oikealla hetkellä

lahjana
ihmiseltä ihmiselle

Vaihtoehtoista koostuva elämäni
on olemista valinnanvarojen kaaoksessa

siellä liikun,

istun
ja mietin

tuhansia eri teitä,
ja polkuvaihtoehtoja

Olen olemassa
tiivistyneenä energiana

keskellä ikuista kiertoa

valitsemassa suuntia
hetki hetkeltä

muotoilemalla tulevaisuuteni

eläväksi tapahtumaksi

LÄVITSENI

Se katselee mua pistävästi. Sen mustuaiset on valosta riippumatta aina tosi pienet, mistä johtuen katse on yleensä vähän tapettava, sieluun asti pyrkivä. Silmät on syvällä kuopissaan ja haaleanharmaat silmänaluset korostaa niitä. Sen olemuksesta tulee mieleen pieni lapsi - tarkka katse haravoi tilaa, analysoi ihmiset ja etsii tietoa, heikkoa ihmistä ja vahvaa persoonaa. Näsäviisas ja villi. Jotenki se näkee mun läpi, mikä tuntuu aika hyvältä loppujen lopuks.

Sen suupielessä karehtii puolikas, ehkä jopa viettelevä hymy. Mun poskia kuumottaa ja sydän takoo rinnassa pakoreittiä. Ujostuttaa, haluisin vain haudata mun kasvot sen kaulaan ja jäädä makoilemaan. En mä varmaan edes vois liikkua lähemmäs, meidän vartalot on jo ihan lähekkäin. Jännitys on vallannut mun kehon täysin, jähmettänyt sen liikkumattomaksi. Meidän sääret koskettaa toisiaan valkean peiton alla.

Sen vartalosta huokuu varmuus ja lämpö. On kivaa olla vähän ihastunu, just sen verran et tuntee perhosten lennon vatsassaan. Onnen aallot vartalossa hymyilyttävät vielä entisestään.

Se hymähtää hennon huvittuneena, enkä ees kysy mistä. Suusta ei lähde ääntäkään. Rakastan.

RAKKAUSRUNO

Sen jälkeen kokeilin erilaista
Sain makuja kymmenistä laastareista
Jaoin niitä kehoon kehosta
Haukoin henkeä elämän lopun pelosta
josta saatoin vastata varjolla varjoon varjosta
Tiputin reisille teeläiskiä kahvimukista
Vaikka en edes juo muuta kuin vettä
Maistoin niitä kerran kulauksen verran erilaisuuden halusta
Halu elää olla elossa olemassa
Tieto ja tahto ja paniikki vahvana minussa
Entä jos en ehdi
Joku kietoo ympärilleen
Tahtookin jäädä
Ei rajoita vaan jää
Aivan umpimähkään mut päällensä selättää

Rikkoo ringit ja luo rutiinit

Istuttaa minut ja selittää
Että sittenkin tahtoo jotain satunnaista enempää
Lopulliseksi lopuksi luultu häämöttää
Enkä edes halua huomata sitä enää

Entä jos tulee se joku joka luo järjestyksen järjettömään
Loppusoinnut lopettaa
ja suutelee niskaa

NIPPUSIDE

Pakkasin reppuni täyteen vaatteita. Muistin laturin, muistin hammasharjan, muistin päiväkirjan. Hitaus vaivasi ja jännitys kaihersi vatsanpohjaan reikää. Pystynkö, kykenenkö, olenko valmis?

Käsiä poltti uupumus hetki hetkeltä enemmän. Tavarat putosivat reppuun vaivoin, vaikka kädet tuntuivat automaattiohjaukselle asetetuilta. Ne eivät olleet toimineet pitkään aikaan kunnolla. En halunnut liikkua enempää energian menetyksen pelossa. Mikään ei ollut toiminut. Rintaa kivisti näkymätön nippuside, kierrettynä kymmenen kertaa ympärille.

Muistan kaiken selkeästi.

TÄNÄÄN OLEN HUOMISESSA

Tänään olen huomiseissa
tänään on se päivä,
jona

siivouspäivän nimeen vannoneet unohtavat lupauksensa vahingossa

ja minä katselen taivasta
joka näyttää menneisyyttä huolimatta kaikesta

mielipiteistä ajasta rajoista
en tiedä milloin huomina oikeasti alkaa
milloin on huomina
missä menee raja veteen piirrettyjen viivojen
onko tämä päivä kenellekään erityinen
on erityisiä huomina eilisiä
jonkun toisen toissapäiväisiä

Vaarana on että pää kipeytyy kun ajattelen
huomina on jo sananakin vaarallinen
siinä on kaiku lupauksien
joiden kate on vähäinen
ja joiden lupaamiseen

kivineen ja kantoineen

meni koko eilinen

vasta huomina vaihtuu huomina
se on mantra jokapäiväinen
puhumme siitä saavuttamattomana
ainahan me olemme tienneet sen itsestäänselvyden
kurottelun arvoisena

SE AIKA VUODESTA

Ilta kasteli polkimet ja siksi
jalkani lipsuivat. Ne tahtoivat
uida tai oikeastaan lentää,
luiskahtaa normaaleilta sijoiltaan kauas vaaleansinisiin
yläilmoihin. Kiinnitin
erityishuomiota niiden
aisoissa pitämiseen.

Aiemmin puhelimesta en ollut
kertonut sinulle koko totuutta
ja jalkapohjissani kihelmöi
epävarmuutesi valtameren
takaa.

Ajoin ohi polun, jossa itkin
vuosi sitten lohduttomasti
onneani. Sillä eräällä oli toinen
ja minä olin vapaa yhdestä
mahdollisuudesta. Silloin
kyyneleet valuivat viikon ja
Vaasankatu tulvi. Patoja ei
rakennettu, koska politiikassa
oli vallalla avomielinen
suuntaus.

Kesä kuivasi sen, mikä oli
kastunut ja minä nauroin
pelkojeni kanssa.

Tänäkin vuonna olen itkenyt,
koska mahdollisuuksia on
jälleen avautunut. Se, minkä
jätin kertomatta oli etten ole
saanut korjautettua rikkinäistä
ikkunaani näiden kuukausien
aikana.

P R O O S A

TYÖPÄIVÄN JÄLKEEN

Sade valuu alas taivaalta, kuin viimeinen tuomio. Marraskuinen iltapäivä on pimeä ja jättää jälkeensä vain toivottomuutta. Vedän huppua syvemmälle päähän. Katuvalot maalaavat märkää jalkakäytävää oranssiksi. Sateen pitäisi puhdistaa, mutta kaupungin saasta tuntuu vain lisääntyvän. Autot kulkevat pitkissä jonoissa minne lie. Niiden ajovalot pitkinä juovina yrittävät valaista matkalaisten tietä. Nastarenkaat rapisevat asfaltin pintaan.

Kävelen töistä pois. Aluksi yritin väistellä vesilätäköitä, mutta nyt kenkäni ovat jo läpimärät, olen luovuttanut väistelyn ja koetan vain rivakasti päästä eteenpäin. Tuulee mereltä päin ja hetkittäin tunnen tarvetta painautua kovemmin maata vasten, jotta pyyhkiytyisi pois jalkakäytävältä. Tällaiset päivät saavat minut tuntemaan oloni toivottomaksi.

Kaupungilla pitäisi hoitaa muutamia asioita. Kaikkeen liittyy rahan käyttäminen, jota ei ole. Annan sateen valua pitkin kasvojani, en vaivaudu pyyhkimään enää silmälasieni pisaraista pintaa. Harpon vain eteenpäin. Listaasi asioita: tupakkaa, soijajugurttia, kaurajuomaa, kahvia, leipää, margariinia, makaronia ja papuja. Pitää käydä myös postissa ja hakemassa pattereita taskulamppuun. Ladata bussikorttia ja käydä kirjakaupassa tai antikvariaatissa ostamassa seuraava kirja luettavaksi. Kirjastot olisi hyvä vaihtoehto, mutta olen kykenemätön muistamaan palautuspäiviä. Nämä kun saan hoidettua niin olen jo pitkällä.

Keskustassa vilkkuvat tuhannet valot, kuin tähdet taivaalla jota ei valosaasteelta näe. Päätän aloittaa postista, jossa törmään pitkiin jonoihin. Otan vuoronumeron ja käyn odottamaan, kuuntelen perheenisän taistelua kahden tyttärensä ja postivirkailijan kanssa. Manauksia ja haistattelua joita virkailija joutuu syyttömänä kuuntelemaan, kun keskiluokkainen pelle ei ole osannut hoitaa asioitaan. Sääliksi käy ja toivottomuus syvenee.

Postin vierestä yhytän Ärrän, jossa saan nopeasti ladata bussikorttiin vähiä rahojani jotta voin käydä töissä tienäämassa lisää rahaa jota ei kuitenkaan ole. Mietin hetken mistä saisin pattereita ja päätän mennä läheiselle Clasulle. Jo liukuportaita noustessa kauppakeskuksen teennäinen valo pyyhkii kajastuksellaan ulkona olevan pimeyden pois ja lämmitys antaa teennäisen hyvän vaikutelman siitä, että kaikki olisi hyvin. Pitää vain muistaa kuluttaa, muuten tänne ei voi jäädä. Myyjä tulee heti luokseni, niin käy kaikkialla kun pelkäävät että varastan jotain. Teennäinen hymy tervehtii ja tiedustelee kulutustarpeitani. Ynisen epämääräisiä vastauksia ja kävelen tylästi myyjän ohi hakemaan patterini, jotta voisin vain poistua kaupasta mahdollisimman nopeasti.

Kauppakeskuksen alimmassa kerroksessa on kirjakauppa ja vähän matkan päässä on antikvariaatti. Päätän nostaa muutaman kymppin rahaa ja mennä rahoineni antikvariaattiin. Kastun jälleen pihalla. Toisaalta koko päivä on ollut kastumista. Aamulla kävin suihkussa ennen töihin lähtöä, joka oli turhaa koska kastuin matkalla bussipyhäkille. Aamukahvi oli liian laihaa, kun ei ollut riittävästi kahvinpuruja. Viimeiset leivät olivat kovettuneita kuin elämä. Naureskelen itselleni ja vertaukselle, ei elämä periaatteessa ole fyysisesti niin raskasta. Se on jotain pääni sisällä, joka tekee siitä raskaan. Se voisi olla tämä kaupunki tai ihmiset. Tai kiire ja kulutus, en minä näistä tiedä. Käyn vain töissä ja teen parhaani ollakseni poissa muiden tieltä.

Pieni ja pölyinen antikvariaatti on muodostunut itselleni läheiseksi paikaksi, pidän täällä käymisestä. Melkein kuin pääsisi pakoon kaikkea mitä on ovien ulkopuolella. Haluaisin lukita itseni pieneen takahuoneeseen viikonlopuksi ja hengittää. Lopettaa kiirehtimisen, asioiden tekemisen edes hetkeksi ja tuijottaa vain nurkkaan. Kierrän hyllyjen väleissä rauhassa. Tutkailen vaihtoehtoja, kääntelen kuluneita opuksia. Täällä ei soi

musiikki. Kellon sekuntiviisarin tikityksen voisi kuulla, jos sellainen tässä kaupassa olisi. Koetan väistellä lattiasta kasvavia kirjapuita. Ulkomaisen kaunokirjallisuuden kohtaa päätän poimia yhden teoksen. Se ei ole uusi tai vanha, enkä ole täysin vakuuttunut siitä että se olisi sitä mitä haluaisin lukea, mutta en halua olla myyjälle loputtomaksi vaivaksi ja päätän tehdä helpon ratkaisun ja poistua hyvän sään aikana.

Sade on hetkeksi tauonnut, jotta se voisi kohta taas jatkaa. Pieni katkos sateessa on saanut kaupungin kadut täyttymään ihmisillä. Kapeat jalkakäytävät ovat täytyneet ihmisillä, enkä voi enää vain paahtaa eteenpäin, nyt joutuu jo väistelemään ihmisiä. Kuinka se turhauttaakaan. Löydän bussipysäkin, tarkistan aikataulun. Yllätyksettömästi olen joitain minuutteja myöhässä edellisestä bussista ja seuraava tulee kun on tullakseen. Seison katoksen alla ja odotan, kunnes ei tarvitse enää odottaa.

Bussissa haen paikan bussin perältä ja istun alas. Lasken reppuni lattialle ja tuijotan ikkunasta kaukaisuuteen. En erota ikkunasta kunnolla nopeasti muuttuvia taloja, eikä sen ole välisikään. Sade alkaa uudelleen.

Työpäivä oli kiireinen sairaalassa. Aamuvuoron työryhmä oli kohtalaisen hyvä, mutta olisin tällaisena päivänä kaivannut energisempiä työkavereita. Kai me kaikki kärsimme tästä syksystä. Uusi osastonlääkäri, minun ikäiseni nuori lääketieteen kandidaatti tuli osastolle. Työkiireiden takia hänen esimiehensä ei ehtinyt perehdyttämään häntä työtehtäviin, jotka alkoivat välittömästi. Itse olin raporttivuorossa, väsynyt eilisestä iltavuorosta joka jatkui sormien yhteenlaskettujen tuntien jälkeen. Työvaatteita ei ollut oikeaa kokoa ja olin pukeutunut liian isoihin housuihin ja pieneen hoitajakakkiin. Jouduin perehdyttämään uutta lääkäriä, käymään kaikki potilaat läpi yksityiskohtaisesti ja tietämään asioita, joita en periaatteessa tiennytkään.

Syksyn apaattisuuden hyvä puoli on myös potilaiden apaattisuus. Olemme yhtä suurta perhettä pimeän ajan unohduksessa. Puhdistusaineiden tuoksu leijuu käytävillä ja tarttuu kaikkeen aina potilaiden aamupalasta lähtien. Se kuvottaa minua, mutta psykiatrisella osastolla on kuitenkin helpompaa kuin vielä kliinisemmällä somatiikan osastoilla. Aamuraportti lääkärille kestää paljon normaalia pidempään ja olen uupunut jo pelkästä puhumisesta lääkärille, joka ei tunnu ymmärtävän mitä sanon. Ei lääkärin tapaamisia tänään. Voisitpa itse tulla kertomaan sen potilaille jotka odottavat tapaa mistasi. Etenkin kun menneellä viikolla ei tapaamisia juurikaan ollut koska osastolla työt lopettanut lääkäri päätti ettei tarvitse juurikaan viimeisellä viikolla töitä tehdä, koska on viimeinen viikko ja tahtia voi jo höllätä.

Keskusteluja, ympäripuhumista ja toistoja kaikessa rutiininomaisuudessaan. Laitosten rutiinit ja laitostuminen ovat kaameimpia asioita, joita täällä tapahtuu. En kestä katsoa sitä hitautta, jonka tämä laitos tekee ihmisiin. Tänne ei haluta, mutta täältä ei haluta poiskaan. Täällä on omalla tavallaan näennäisen turvallista. Itsekin haluaisin vaihtaa valkoisen työasun kulahtaneeseen pyjamaan, luovuttaa avaimeni ja käydä sänkyyn pitkälleni peiton alle. Paeta pahaa maailmaa ja vaipua talviunille, se olisi pelastukseni tälle talvelle. Iltapäivä on aivan yhtä mielenkiinnoton, kuin aamuakin. Juon liiaksi kahvia, jotta selviäisin väsymyksestä, liian vähistä yöunista.

Havahdun bussista. Tämän työn myötä olen alkanut tarvitsemaan omaa tilaa paljon enemmän kuin aikaisemmin. Nykyisin otan oman tilan työmatkoilla. Uppoudun ajatuksiini, en ymmärrä mitä ympärillä tapahtuu ja jätän menosuunnasta riippuen elämän sairaalan portin sisä- tai ulkopuolelle. Tätä tapahtuu myös muuallakin, välillä ihmisten kanssa puhuessa. Ajatukset vain eksyvät. Enkä voi tuntea aitoa empatiaa enää kavereita kohtaan, analysoin kaikkea heidän sanomaansa ja ratkaisukeskei-

sesti ajattelen miten toimia, jotta heidän tilanteensa paranisi, vaikkei minulta moista ole pyydettykään.

Välillä tuntuu, että lomat menevät siihen, että pääsee yli työnteosta ja sen haitoista eroon. Sitten pitääkin jo palata töihin. Elämä valuu sormien läpi, illasta aamuun yhden päivän vapailla ja sitten taas pitkiä putkia. Tätä kaikkea heikennetään vielä työvoimapolitiittisilla ratkaisuille ja taloudellisella kurilla. Oman osaston työntekijät tekevät ylitöitä, koska sijaisia ei voida ottaa heistä tulevien korkeampien kulujen vuoksi. Siten kaikki vetelevät viimeisiään. Voi, voisimpa lopettaa työnteon ja kadota jonnekin kauas pois, muuttaa vaikka igluun ja vetää villasukat jalkaan.

Joku on istunut viereeni, koska bussi on kuin täyteen ammuttu. Ei kukaan muuten viereeni istukaan. Mutta se tuntuu hyvältä, toisen ihmisen kyynärpää vasten kylkeäni. Joku hengittämässä samaa ilmaa edes hetkisen olematta siltikään kiinnostunut minusta. Hetken voi tuntea läheisyyttä jonkun kanssa. Sitten huomaan ohittaneeni kauan sitten kotipysäkkini ja painan nappia jäädäkseen seuraavalla pysäkillä pois. Sade on suotuisasti yltynyt ja joudun kävelemään melkoisesti tarvittavaa pidempään. Kävelen kotini ohi, jotta voisin käydä kaupassa. Pohdin mitä pitikään hakea ja käyn nopeasti keräämässä koriin tarvittavat tuotteet. Sitten seison lähikaupassani jonnottamassa vettä valuvissa vaatteissani, kun kaupallakaan ei ole halua palkata riittävästi työntekijöitä jotta jonot liikkuisivat nopeammin.

Lähiön kadut ovat tyhjiä. Kävelen jo raskaaksi muuttunein askelin kotiovesta sisään. Reppu tippuu lattialle ja riisuudun eteisessä alushoususilleni. Asettelen vaatteet kuivumaan ovien päälle ja koetan miettiä olisiko jotain vaatteita edes sen verran puhtaana, että voisi johonkin pukeutua. En ole jaksanut pestä pyykkiä, eikä puhtaita vaatteita tunnu kasvavan puissa tässä asunnossa. Otan villasukat, kuluneen collegepaidan ja löysät reisitaskuhousut lattialta. Laitan makaronit kiehumaan,

joiden sekaan sekoitan papuja purkista. Heitän vaatteet pesukoneeseen ja tajuan ettei minulla ole edes pesuainetta. Pitänee huomenna käydä hakemassa töiden jälkeen, sillä tänään en jaksa lähteä enää mihinkään. Makaronit valumaan ja kulhoon, sekaan mustapippuria, suolaa ja ketsuppia. Syön hotkien, sillä turhaan kotona hienostelevaan halvalla ruualla.

Laitan herätyskellon soittamaan aamulla, laitan loput makaronipapusekoituksen rippeet eväspurkkiin ja jääkaappiin. Haen bongin ja kukkapurkin siivouskaapista. Päätän rentoutua hetken ennen nukkumaan menoa ja poltan pesällisen samalla kun katson Simpseoneita.

TYHJÄ PÄIVÄ

Katselen keittiön ikkunasta kadulle, jossa elämäänsä kyllästyneet kellertävät lehdet makaavat. Ne tietävät talven olevan tulossa ja ovat päättäneet tehdä paremman ratkaisun, kadota talveksi. Kuuntelen kahvinkeittimen rauhatonta ja epätasaista pörinää. Aika on syönyt sen käytön jopa alkuperäistä hitaammaksi, mutta niin kai meille kaikille käy ikääntyessä. Koko ajan kulumisen käsite on hidastunut viime aikoina. Mikään ei tunnu liikkuvan normaalilla vauhdilla. Päivät matelevat ohitse. Ensin aika ei meinaa liikkua ollenkaan ja sitten se on mennyt ohitse. Tuijotan kahvinkeitintä ja lehtiä kadulla.

Olen jättäytynyt pois työelämästä. Pidän ajatuksesta. Aikaa on kulunut ja olen sitä kuluttanut. Mutta sitten aloin kulua. Päivät ovat kuin plagiaatteja toisistaan. Tiedän, että minulla olisi tehtävää. Ongelmana on ottaa ongelmista kuristusote. Se kun ei tunnu tarkoituksenmukaiselta. Se tuntuu nöyrytykseltä. Nöyrytykseltä mihin, pohdin itsekseeni. Kaadan kahvia kuppiin. Keitin on niin hidas, ettei tippalukkoa edes tarvita, kun kahvi valuu pannuun pisara kerrallaan. Edes peseminen ei auta.

Keittiön nurkassa kasvaa pino ämpäreitä. Niihin on tehtynä, nyt valmistumistaan odottamassa, vähän kaikkea mitä halvalla voi. Hapankaalia, maustekurkkuja ja kurpitsaa, samalla kun jääkaappi pullistuu mausteöljyistä, chilisäilykkeistä ja vähän kaikesta muustakin jota itse on voinut tehdä. Kahvit on väännetty halvimmalla kautta kaappiin, itse paahdettuja papuja odottamassa jauhamista. Huoneessani kasvaa kirjapinoja, jotka odottavat lukemistaan. Olen orientoitunut niiden lukemiseen, sitten joskus.

Olen kirjoittanut listan asioista, joita pitää tehdä. Osa on asioita, jotka haluan tehdä ja osaa en tekisi pakonkaan alaisena. Katson listaa ja päätän siirtää tekemisen myöhemmäksi. Juon kahvia ja poltan tupakkaa avoimesta keittiön ikkunasta. Välillä joku kävelee kadulla ja lehdet vaihtavat paikkaansa. Mietin jo hetken

niiden nimeämistä, mutta tajusin tehtävän mahdottomaksi, sillä ne ovat jatkuvasti liikkeessä. Itsekin muutun jatkuvasti. Muistutan itseäni, että lennän avaruuden halki pienellä kivenmurikalla, jolla on jotain näennäisesti elävää televisioidensa ääressä.

Siirryn pois ikkunasta. Istun tietokoneelle. Avaan sosiaalisen median. Tuijotan jaettua dataa silmät sumeina. Mikään ei muutu. Avaan dokumenttivalikon toiselta sivustolta. Selaan edestakaisin vaihtoehtoja, jotka olen katsonut tänään jo monesti. En osaa valita. Liian hyviä tai huonoja, jotta olisivat oikeita tähän hetkeen. Aloitan yhden. Keskityn kovasti ja lopetan muutaman minuutin kuluttua. Katson tehtävälistaani. Menen keittiön ikkunalle ja sytytän uuden sätkän.

Käyn makuulle ja jatkan kirjaa. Luen sivun ja toisen. Huomaan, etten tiedä mitä olen lukenut ja aloitan alusta. Lopetan, kun en ymmärrä lukemaani. Katson kelloa. Avaan sähköpostini, sitten toisen. Katson onko kävijöitä ylläpitämilläni sivuilla. Nimellisiä muutoksia tai ei ollenkaan. Katson kalenteriani. Päivä on tyhjä. Leikkaan varpaankynteni. Katson pyykkejä telineessä. Katson pölyä nurkissa. Pitäisi hoitaa pois.

Otan jälleen kupillisen kahvia. Katselen lehtiä ja poltan tupakan. Ne ovat jälleen eri paikoissa. Onneksi en nimennyt niitä. Siirrän ajatukseni aikaan. Katson kelloa. Se ei liiku enää. Päätän keskittyä ja tehdä jotain. Otan wokkipannun käteeni ja kuorin sipulin. Ruuantuoksu täyttää asunnon. Syön. Poltan tupakan keittiön ikkunasta. Laitan papuja likoamaan. Avaan internetin. Kaupungilla tapahtuu. Kaikki maksaa. Tarkastan rahatilanteeni. En voi mennä minnekään. Maailma täynnä mahdollisuuksia ja olen lukittautunut sisälle. Maailma täynnä aikaa ja olen lukittautunut sisälle.

Avaan tietokoneelta pasianssin. Pelaan sen läpi. Toistan saman kuvion. Aikaa on kulunut paljon. Missäköhän on pelikorttini. Menen ikkunaan ja poltan tupakan. Lehtiä

ei meinaa nähdä. Ilta on saavuttanut tämänkin päivän. Käyn pitkälleni. Luen muutaman aukeaman kirjaa. Avaan silmäni ja minua väsyttää. Kello on aamu. Katson lehtiä ikkunasta ja kuuntelen kahvinkeitin pörinää tupakoidessani ikkunasta.

METSÄ

Sydämenlyöntini ovat tihentyneet. Katson suon reunalta rakennustyömaata. Se on heräämässä uuteen aamuun. Työntekijät valuvat paikalle autoineen uneliaana letkana. Tuuli käy vaatteideni läpi kylmänä. Aurinko yrittää paistaa pilviverhon takaa. Mutta tämä kesä on kylmä. Se pysyy kylmänä täällä, jossa pohjoinen tuuli puhaltaa kuin rankaisuna maan tuhoamiselle.

Tunnen kuinka vesi hiipii maihinousukenkieni saumoista sisään. Kyykyssä katselen toverini kanssa sopivaa kohtaa ylittää suo. Polkua ei kulje missään ja maasto on täällä vielä rämettä. Vartijoita pyörii työmaakoneiden ympärillä. Niitä on paljon ja ne aikovat tehdä kaikkensa, jotta me epäonnistuisimme. Siksi liikkeitä pitääkin harkita tarkoin. Tiedämme, että emme sulaudu maastoon erityisen hyvin, joten joudumme pysymään paljon paikoillamme.

Totumme nopeasti elintasoon ja omaan yksityisyyteemme. Tiettyyn stressittömyyteen omassa pienessä kuplassamme, kotona. Nyt ympärillä pyörii kymmeniä ihmisiä ja olemme olleet täällä viikkoja. Puhumisen kulttuuri katoaa, kun uppoudumme etsimään omaa tilaa edes hetkeksi mieleme uumenista. Kriisit syntyvät nyt. Olemme väsyneitä emmekä osaa enää puhua. Kiristymme ja hermot palavat. Menetämme otteemme kriittisellä hetkellä. Ja kaikki on vaarassa valua tyhjiin.

Hivuttaudun vähän ylemmäs. Ei reaktiota. Vedän maskini korkeammalle. Kangas on joustavaa ja pehmeää. Se tuntuu hyvältä kasvoja vasten. Hengitys ei saa silmälasien linssejä huuruun, hyvä. Lähden etenemään puiden suojissa. Pysyttelen matalana ja liikun hitaasti. Suon jälkeen on terävistä kivistä tehty valli, jonka päällä maa on tasaista. Siellä on kohteemme. Kuin kultaiset pokaalit ne seisovat liikkumattomina kuin vitriinissä paikoillaan.

Epätoivoa. Viikkojen kamppailun jälkeen, huolimatta panostuksestamme rakentaminen etenee. Väajäämättä kuin

ylikuumentunut höyryveturi se syöksyy eteenpäin. Saavutuksiamme ei näe. Mikä helvetin hyöty tästä kaikesta on. Sakoista. Päivistä putkissa. Kotietsinnöistä. Väsymyksestä. Jatkuvasta taistelusta. Ideologiasta. Meitä ei tajuta ja meitä ei haluta. Mutta me teemme tämän silti. Tiedämme tämän olevan vasta kamppailun ensimmäinen erä. Tämä ei jää tähän. Koska tiedämme, että ollaksemme olemassa joutuu taistelemaan. Ja jokainen päivä on taistelu. Jos emme me, niin ketkä. Ja jos ei nyt, niin koska.

Olen viimeisen puun vieressä. Meitä ei ole nähty. Vartijat ovat nyt kauempana. He tietävät meidän olevan tulossa. Sekunnit venyvät. Sydän hakkaa jännityksestä. Jokainen lyönti kuuluu selvästi tärykalvoillani. Ajatus kapeutuu. Katse on kohdistunut tulevaan reittiin. Minä tarvitsen tätä luontoa. Ja minä rakastan elämää. Ajatukseni on selvä. Nostan toisen jalkani pois vesilätäköstä. Jännitän lihakseni. Ampaisen juoksuun. Toverini tulee heti perässä. Kiidämme kuolleeksi hakatun maan ylitse. Kiipeän terävien kivien yli. Kuulen pillin vihellyksen. Vartijoiden huutoa. Käskevät pysähtymään. Me emme tottele. Emme koskaan.

Vaikken olekaan erityisen ketterä niin omaksi yllätyksekseni olen kiivennyt tuhoa kylvävän kallioporan päälle. Vartta ylös ja istunut alas. Vartijat kerääntyvät voimattomina koneen ympärille. Työt pysähtyvät. Ensimmäinen voitto. Vähitellen näkyy ympärillä ja kauempana koneiden päällä muitakin. Näen nyrkin nousevan ilmaan onnistumisen merkkinä. Nostan oman käteni ilmaan. Nyt olen olemassa, koska vastustan. Tajunnassani soi Aivolävistys: Me tulemme voittamaan tämän, te tulette häviämään. Me olemme vallankumous, katoaa teidän valtanne lumous.

**OMISTETTU ANARKISTISILLE JA ANTIAUTORITÄÄRISILLE KAMPPAILUILLE
LUONNON JA ELÄMÄN PUOLESTA KAIKKIALLA.**

TÄSSÄ!

(Tiedätkö mitä minä vihaan? Ilotulituksia. Yli kaiken. Taivaalla räjähteleviä värikkäitä palleroita, joiden jälkivaikutukset kestävät ikuisuuksia. Kolme minuuttia ja yhden tulituksen jälkipoksunat vihdoin loppuvat. Ilotulitukset ovat vihastuttavia kuin suorastaan.)

(Mä voin olla kaikki pahat asiat, sanoo Mato ja hämentyy kun innostun loputtomasti. Kauniit sanat tipuvat vahingossa - tämä on arkipäivän kauneutta, sitä arjen taidetta josta toinen puhui.)

Musta ruutu, jonka ulkopuolelle minä jään. Heijastus ikkunasta ja se on siinä. Tässä. En enää ole varma, missä tarkalleen ottaen, mutta jossain lähimailla toivon mukaan.

Musta ruutu, joka ottaa minut mukaansa, tarraa ranteesta ja hankaa valtimon auki. Ei viillä, ei leikkaa, hankaa. Ojennetut nilkat jäävät osoittamaan kohti kattoa

Siihen se lopulta jähmettyy, hankeen ja uppoaa kohti maan keskipistettä. Toistelee mielessään turhia aforismeja, päivän mietelauseita, jos tietoisuutta edes voi sanoa mieleksi, en tiedä onko sitä enää. Ajatusten lukeminen ei onnistu juuri nyt, kun se on kuolonkankeana matkalla kohti ei-mitään ja toisaalta elämän keskipistettä, edellytystä. Punainen paita ja mustat housut, vitun anarkomarko älä nyt vittu harkihe vähän nyt. Sillä on puhtaita ajatuksia päässään, niitä ei likaa kuolema, niitä ei tahraa multa, niihin ei pääse sisälle vaikka kuinka yrittäisi raapaista pintaa syvemältä. Telepatia on lapsille, joiden suut liikkuvat aikuisten näkemättä. Ehkä toisaalta telepatia on aikuisille, jotka kuvittelevat lapsillaan olevan yliluonnollisia kykyjä tai yhtään mitään kykyjä.

Kaikki käy arvailuksi. Onko se tosissaan tämän asian kanssa, onko se tosissaan kaivanut itsensä maahan lasketun arkun pohjan läpi kohti keskipistettä. Onko se tosissaan. Onko se edes siellä arkussa, vai onko tämä

nyt jotain huonoa pilaa. Alkaa hermot mennä tämmösen kanssa. Ei se tehny sitä. Se on vielä, on on. Onko se?

Viehättävintä koko keississä on se, ettei se jättänyt mitään kirjettä minulle, äidilleen, isälleen, sis-kolleen, veljelleen eikä edes kenellekään itselleen tärkeälle. Se kirjoitti elämänsä viimeisinä hetkinä kirjeen poliisille, rakkaalle viholliselleen joka häntä löi kerran tai viisi pampulla takaraivoon mielenosoituksen kunniaksi. Siinä kirjeessä luki, että tässä tämä nyt on, hän aikoo jähmettyä ja upota maan alle, sitten kaivaa itsensä kovilla kitaristin pitkillä kynsillään sen läpi ja sammuttaa Maan ytimen pelkällä syljellä. Se uhosi turpiin saaneen uholle ja vihalla, huuli haljenneena, että minusta te natsisiat vielä kuulette.

Meillä oli selkeä yhteys, joka näkyi varsinkin mielenosoituksissa. Arvasimme, missä toinen oli ja onko se toinen tänään villillä päällä, heitteleekö se Molotovin cocktaileja vai kiviä vai sanoja poliisien päälle. Minä tunsin sen ja se tunsu minut ja siinä se. Ei mitään enempää. Ei edes kirjettä - ei yllättävää rakkautentunnustusta, ei kaapista ulostuloa, ei mitään. Ehkä suhteemme oli niin yksinkertainen ja mutkaton, että se tiesi sen henkilökohtaisen uhon välittyvän poliisin antamasta kopiosta. Suttuisesti ja kiireellä, uhka ja tuhon alku loppu en tiedä välittyy kyllä kopiokoneenkin kautta. Välittyihän se. Välittyy.

Loppujen lopuksi en tiedä, onko se tuossa arkussa vai lapioimassa ikiroutaa Lapissa hehkuvan pallon tieltä. Inspiraatiota se minulle antoi, kehystin sen kirjeen vaikka se olikin vain sääliittävä kopio. Kohta teen itse samanlaisen ja se painetaan tuhansiin paitoihin. Vihasin sitä ennen, mutta nyt en enää voi päättää psyykeni tai itseni tekemisistä. En ole enää päätettävissä, minuuteni uppoaa sen punapaitaisen paskaläjän mukana kohti kuumentumista ja toivottavasti pysyykin sielillä symmetrian keskipisteessä lepuuttamassa silmiään. Minuuteni syvin olemus ei enää ole minussa, koska se riisti sen. Se. Ja se on ihan hyväksyttävää. Ne neljä surutyön vaihetta olivat nyt tässä, voin jatkaa Justin Bieberin vanhan tuotannon kuuntelua ja lopettaa kaiken muun. Mun työ on nyt tehty.

PÄÄTEPYSÄKKINÄ PARATIISI

Se oli helvetin hikinen iltapäivä. Karimosta tuntui, että hänen valkoiset pallinsa sulivat hänen lähes valkoisiin, porkkanakuvioisiin boksereihinsa tummien farkkushortsien alla. Bussin nytkyntä sai selkänojan hankaamaan T-paidan läpi hikisen nihkeää selkää. Aurinko pisti silmään, poltti naamaa ja harteita.

Takana istuva mies haisiv tupakanpuruilta ja pers-reiältä, taisitten se oli Karimosta kaksi penkkiä edempänä istuva kaunis nainen. Jos Karimon olisi pitänyt lyödä vetoa, hän olisi kyllä veikannut ensin mainittua, olkoonkin että ennakkoluulo perustui pelkkään näköhavaintoon, jonka Karimo oli tehnyt astuessaan sisälle bussiin. Sinappitahrat lihavan, hikoilevan äijän paidan rinnuksilla kielivät yleisestä epäsiisteydestä aivan eri tavalla, kuin edempänä istuvan naisen täydellisesti rajatut silmät ja punaisiksi maalatut, kutsuvat huulet, sekä selvästi treenattu vartalo, joka vain lisäsi Karimon boksereihin pakkautunutta, paineistettua kuumotusta.

Helvetti! Kaikkein kuuminta oli Karimon pään sisällä. Se oli tämä kiire, kiire, kiire, kiire! Jatkuva juokseminen paikasta toiseen.

Karimo ei muistanut milloin oli viimeksi viettänyt kunnolla aikaa tyttöystävänsä kanssa, jonka kanssa kuitenkin jakoi asuntonsa tänä päivänä. Mutta sänkyä he eivät useinkaan jakaneet. Sinttu teki pelkkää yövuoroa hullujenhuoneella, Karimo pelkkää aamua varastolla. Vapaa-aikakin meni ristiin, nukkuminen rastiin.

Karimo olisi antanut tällä hetkellä mitä vain tilkasta vettä. Hän oli unohtanut ottaa vesipullon mukana töistä. Viileässä varastossa - jossa Karimo piipahti välillä pakkasen puolelle etsimään jotakin tiettyä tuotetta asiakkaalle - syntyi illuusio, että ulkona odotti lämmin paratiisi, joka olikin osoittautunut viimeistään bussissa krematorioksi.

Karimo olisi antanut myös heti pois sen tilkan vetä, jos olisi saanut pillua edessäpäin istuvalta naiselta. Oli saatananmoinen kuuma ja kiima, eikä sitä helpottanut yhtään bussinpenkkien selkänojiin liimatut mainokset, jotka tarjoilivat silmänruoaksi pantavan kaunista, vähäpukeista naista joka tyrkytti kuluttajalle kylmää limpparia. Pelkkä kangastus.

Karimon pysäkki alkoi lähestymään. Se sijaitsi ennen aivan kauppakeskuksen kupeessa. Karimo pohti, mihin kohtaan pysäkki olisi tällä kertaa siirretty kauppakeskuksen viereisen moottoriteliittymän uudistamisen takia. Työstä oli koitunut jo paljonkin harmia Karimolle. Hetken aikaa koko pysäkkiä ei ollut olemassakaan ja Karimo joutui palaamaan kiertoreittiä kauppakeskukselle, jonka edestä hänen vaihtoyhteytensä lähtisi.

Samalla kun Karimo jännitti pysäkin nykyistä sijaintia, Karimo uskaltautui toivomaan, että edempänä istuva pantavan näköinen nainen jäisi samalla pysäkillä hänen kanssaan. Olisi mukavaa kävellä naisen perässä ja katsella seksikkäästi keinuvaa takamusta.

Karimo painoi nappia hyvissä ajoin. Tietenkään se ei toiminut, joten Karimo horjui käytävää pitkin seuraavalle Stop-napille. Pling!! Tässä bussissa kajahti vanhanaikainen kilahdus, suhteettoman kovalla.

Nainen ei jäänyt Karimon pysäkillä, joka oli oudossa kohdassa moottoritietä, missä vasemmalla - luonnollisestikin moottoritien toisella puolella - kohosi valtava ostoskeskus Rambo, kun taas oikealla (eli pysäkin puolella) näytti olevan loputon määrä virastotaloja, teollisuusrakennuksia ja sen sellaista, eli ei oikeastaan mitään ja vaikka mitä samaan aikaan.

Mihin helvettiin tästä nyt voisi lähteä? Karimo päätti lähteä suoraan eteenpäin, jos sieltä pääsisi kiipeämään moottoritien ylittävälle sillalle, jonka päällä olisi pysäkki.

Karimo käveli ja mietti ainaista kiirettään. Hän vilkaisi kännykkänsä kelloa. Se näytti 17:43.

Illalla olisi vielä judotreeneit. Karimo oli luullut kaipaavansa ohjattua liikuntaharrastusta. Nyt hän vihasi sitä. Se vain lisäsi kiirettä. Roikkua nyt hikisenä toisen hikoilevan miehen raiveleissa. Illalla Sinttu ehtisi antamaan hyvällä tuurilla pusun eteisessä Karimon treenaamisesta ja kiirehtimisestä hikisille huulille, ennen kuin säntäisi ulos ovesta ja lähtisi töihin, katoaisi yöhön, työhön.

Kiire, kiire, kiire. Karimo kiihdytti askeliaan. Ja vaikka hänen väsyneet ja kuumottuneet pohkeensa protestoivat, ei kaukana edessäpäin siintävä silta näyttänyt lähestyvän ollenkaan. Vasemmalla ohi kiitävät autot näyttivät keksityiltä, kullisseilta, kuin pienoismalleilta suhahdellessaan välinpitämättömästi ja tylästi ohi. Ne olivat pelkkiä palikoita. Niin ne ovatkin, niitä ei ohjaa kukaan elävä. Karimo hätkähti ajatustaan, suuta kuivasi ja hän maistoi kuumaa asfaltin ja miltei sulamispisteessä olevat kengänpohjat, karhean työmaan hiekan kielellään.

Rambo näytti väreilevältä hirviöltä moottoritien takana. Se oli jossakin toisessa todellisuudessa, ostoshelvetti. Karimo kaipasi ostoskeskuksen ilmastoitua epätodellisuutta, parilla kasvilla ja penkillä koristeltua viihtymisaluetta kahden marketin välissä, vessaa, vettä, limpparia, jäätelöä. Rahalla ostettavia hetken unelmia.

Mutta moottoritiestä ei tästä kohtaa päässyt ylieikä ali. Ostoskeidas sen toisella puolella voisi yhtä hyvin olla Saharassa, tai kuussa, tai jopa Marsissa.

Kuinka Karimolla olikaan jano. Ja väsytti niin viettävästi, viheliäisesti. Jalat lenkkareissa olivat kuin pehmeään kaaliin käärittynä, kaalikääryleinä. Jopa

Marsissa oli uusimpien tietojen mukaan vettä, täällä ei missään.

Nyt Karimo tuli tiensä päähän. Jossakin kaukana edessä työkoneet möyrivät ja meni sinne hiekkainen tiekin, mutta uhkaavat kyltit kielsivät kulkemasta sitä pitkin. Miksi se sitten oli siinä? Moottoritie inisi ja surisi kuin hyttysset ja kärpäset kesämökin paskahuusissa, mutta helpottavaa veden tuntua ei ollut missään, mitään vihreää ei kasvanut täällä, oli vain harmaata ja hiekanväristä ruskeaa ja ohi viliseviä leikkiautoja.

Karimo harkitsi luvatonta kulkemista, hiekkatietä pääsisi sillan juureen. Se olisi oikea suunta. Mutta Karimo ei kehdannut mennä kieltöjä vastaan, ei näin uupuneena, vaan lähti oikealle, väärään suuntaan. Kyllä sieltä jostakin varmasti pääsisi tielle joka johtaisi sillalle.

Karimo lähti kulkemaan parkkipaikan poikki. Siellä täällä ympärillä kohosi eri kokoisia taloja, kaikki enemmän tai vähemmän samanlaisia ja yhdentekeviä. Ilma väreili kuumuudesta ja hiki valui silmiin kirvelen. Oli vaikea erottaa mitä erilaisissa talojen kylkeen kiinnitetyissä kirjaimissa luki. Investestament. Niinkö yhdessä yrityslogossa luki? Olipa typerä nimi. Ei vaikuttanut siltä, että näissä rakennuksissa olisi kukaan elossa. Jossakin kovin kaukana - nyt golfkentän kokoiselta tuntuvan - parkkipaikan toisella laidalla näytti joku hahmo kävelevän autolleen. Oli kuin olisi katsonut muurahaista sateisen ikkunan läpi, kulkemassa piha-kivetyksellä, ilkeän lapsen suurennuslasin alla.

Karimoon iski jostakin syystä pakokauhu. Hän kiristi tahtia, olisi tahtonut ottaa tuon viimeisen ihmisen kiinni ja pyytää viemään kotiin tai edes halaamaan, vaikka se olisikin tässä kuumuudessa itsemurha. Viimeinen ihminen. Parkkipaikalla oli vielä autoja siellä täällä, mutta Karimosta tuntui kuin koko maailma olisi vaipunut liian kirkkaaseen ja kuumeiseen yöhön ja tuo

ihmisen hahmo olisi ainoa varjo sen vaikutuspiirissä. Hänen olisi pakko ehtiä tuon neonvihreän paidan luokse ja todeta sen kantaja eläväksi.

Mutta kirkkaanväriseen paitaan sonnustautunut muurahainen kaukaisuudessa ehti autolleen ja Karimo ei jaksanut juostakaan. Noloahan se olisi ollut. Juosta hiki-senä ja kuumeisena kohti ventovierasta ja pyytää apua. Parkkipaikka tuntui loputtomalta. Viininpunainen audi peruutti ulos parkkiruudusta ja lähti lipumaan oikealle ja katosi pian yhden virastorakennuksen taakse, vieden kuskinsa mennessään.

Moottoritien meteli ei tuntunut vaimenevan, vaikka Karimo oli jo jättänyt sen kauas taakseen. Siellä parkkipaikan vastakkaisella nurkalla - mistä auto oli juuri lähtenyt - näytti asfaltti jatkuvan jälleen yhden virastotalon taakse. Siellä oli jokin kirkas kyltti siinä kohdassa, joka erotti parkkipaikan asfaltin loputtoman työmaan hiekkäerämaasta. Karimo toivoi, että kyltti toisi pelastuksen. Ehkä se ohjasi jollekin tielle. Se alkoi tuntumaan ainoalta oljenkorrelta, jonka varassa voisi vielä päästä sivistyksen pariin.

Karimo saavutti yhden parkkirivin, jonka jälkeen parkkipaikka nousi palaneen nurmikkorinteen kautta jälleen kuumaksi asfaltiksi. Karimo ei ollut koskaan tykännyt Mad Max -elokuvien tunnelmasta. Tämä oli sitä itseään.

Kun Karimo pääsi näkemänsä kyltin luokse, hän masentui entisestään. Kyltti sanoi: KIIRE! Se oli kerrassaan omituinen kyltti. Karimo alkoi epäillä järkeään. Oliko hän menettänyt tajuntansa ja näki unia? Ei helvetti. Karimo ei jaksanut pohtia kylttiä. Se oli jotakin pilaa tai kirjoitusvirhe. Ajatus ei nyt kulkenut. Jano vei voiton.

Joka tapauksessa tätä kautta ei päässyt mihinkään. Moottoritien ulvontaan oli sekoittunut jo toisessakin suunnassa - hiekkatien viereltä kohoavan rinteen huipul-

la - sijaitsevan ja kaukana Karimon takana moottiritien yli leikkaavan maantien meteli, joka oli yhtä lailla korviahuumaava. Karimo voi huonosti, yökötti ja heikotti.

Karimo lähti kiertämään valtavaa toimistorakennusta toista kautta.

Päästyään ikuisuudelta tuntuneen tarpomisen päätteeksi rakennuksen toiselle nurkalle Karimo huokaisi helpotuksesta. Talo tarjosi ensimmäistä kertaa varjoa - Karimo ei nyt välittänyt siitä, että varjo oli aivan päin helvettiä eli samalla puolella rakennusta mistä valtavaksi paisunut aurinko näytti paahtavan - ja kauempana aukiolla näkyi olevan jonkinlainen koju, jossa tarjottiin ilmeisesti jotakin juomia maistiaisiksi. Paikalla pyöri muutamia ihmisiä, jotka eivät näyttäneet hetkeksikään herkeävän nauramasta. Karimo ei kuullut heitä, koska koju oli vielä kaukana hänestä ja teiden meteli tuntui vievän kuulon.

Karimo lähti lähestymään kojua, mutta pysytteli hetken talon varjossa, kulki sitä pitkin vaikka koju oli siitä jonkin verran oikealla. Varjo todella helpotti hieman. Karimo tunsi ajatustensa aivan hetkeksi kirkastuvan. Oli hyvä olla varjossa, viileän ja harmaan seinän lähetyvillä. Pysy tässä, edes hetki!

Mutta kojun räikeät värit ja upea kaunotar jakamassa juomaa houkuttivat liiaksi. Yhtäkkiä Karimo tunsi, että hänellä oli kiire kojulle, maistamaan, kokemaan, nauttimaan. Hänellä oli niin kiire, että hän huvenneista voimistaan huolimatta lähti juoksuun kohti kojua.

Kiire, kiire, kiire! Karimo oli varma, että jäisi elämänsä tärkeimmästä elämyksestä paitsi jos ei pääsisi pian kojulle. Kaikki nuo kauniit ja onnelliset ihmiset näyttivät nauttivan juomistaan, nauraessaan hilpeästi kaiken aikaa. Karimo pinnisti voimansa äärimilleen ja yritti juosta kojulle pikavauhtia, mutta koju ei näyttänyt lähestyvän. Karimo oli jo hetken ollut auringos-

sa, epätodellisessa kuumuudessa, kun hän tunsi kuinka jokin pisti vastaan. Kengät sutivat tulikuumalla asflatilla, aivot sulivat lämmössä pehmenneessä kallossa. Karimon jalkapohjiin sattui, niitä poltti ja kirveli!

Ihmiset kääntyivät nauramaan ja osoittamaan sormella, kun Karimo juoksi, ravasi ja kiirehti, eikä päässyt koskaan perille. Ne nauroivat kylmää naurua, joka sulautui ja suli räikeiden mainoskylttien ja kojun laitamille aseteltujen muovikasvien ihanuuteen, ja joka ei yltänyt hyytävyydessään Karimon ruumista ja mieltä jäädyttämään, se ylsi vain hänen kauhusta paikalleen kohmettuneeseen sydämeensä asti.

RISTO

Sinä aamuna hän ei vielä tiennyt, että illalla kaikki olisi toisin. Punainen emalipannu porisi hellalla, kissa louskutti tyytyväisenä silakkaansa ja Hannele näytti syventyneen aamun lehteen. Hän oikaisi solmionsa ja kampasi harventuneet hiuksensa huolellisesti sivulle. "Risto, tuo se mun kosteusvoide samalla kun tuut", käski Hannele ja hän alkoi käydä kylpyhuoneen purkkeja läpi. "Se sininen!", vaimo tarkensi ja hän noudatti ohjeistusta. "Siin on!", hän urahti ja keskittyi seuraavaksi kenkiensä kiillottamiseen. Duunipaikalla ei sopinut näyttää huolittelemattomalta.

Hän toivotti kissalle ja Hannelelle hyvää kotipäivää ja kiisi pihan poikki. Hän asteli autotalliin antaen katseensa hyväillä uudenkarheaa citymaasturiaan, tuota helmiäisen vaaleaa kaunotartaan. "Toista kuin muija, voispa sitäkin ohjailla", hän myhäili ja istahti autoon.

Matkalla hänen ajatuksensa alkoivat pyöriä tietyn asian ympärillä: edellisen illan paikallisuutisissa oli jokin nuorten aktivistien ryhmä uhannut järjestää tänä iltapäivänä jonkin mielenilmauksen turkistarhausta vastaan nimenomaan Riston liikkeellä. "Samperin penskat, keskittyisivät opiskeluun", hän manaili mielessään. Ostoskeskuksen valot loistivat lähiön kupeessa tuttuun tapaan. Risto pysäköi R-Turkiksen toimitusjohtajan paikalle juuri kuten hän joka arkiaamu teki.

Syksyinen tihkusade ropisi liikkeen näyteikkunoihin ja myyjätär Amanda sai taukoamatta kuurata lattiaa asiakkaiden saapastelun jäljiltä. Risto hotkaisi vakioeväänsä, paikallisen sotilaskodin kahvilasta ostetun munkkipossun ja iski vaivihkaa silmänsä Amandan pehmeästi kaartuvaan takamukseen. Tyttö käännähti äkisti kuin olisi aistinut pomon irstaan katseen ihollaan. "Tänäänhän niiden teinien pitäisi tulla taas tänne metelöimään", hän päivitteli. Risto huokaisi. "Niinpä kai ovat tulossa, eivät tunnu sitten millään oppivan kunnioittamaan laillista duunia paiskivien ihmisten työrauhaa", hän jyrähti.

Aamupäivä kului rauhallisissa merkeissä, harvat vakavissaan ostoksille tulleet sijoittivat Amandan suosituksista lämpimiin, vuorellisiin nahkahansikkaisiin. Risto tiesi, että paras sesonki koittaisi vasta joulun alla; ihmiset saisivat veronpalautuksensa ja alkaisivat kaipailla kunnon turkiskauluksella somistettua takkia pakkasen taltuttamiseen. Risto tutkiskeli aikansa kuluksi edellisvuoden myyntitilastoja kannettavaltaan. Hän tuli istuneeksi takahuoneen sohvalla jo melkoisen tovin, kunnes Amanda huudahti hätäiseen sävyyn: "Risto hei, tuu äkkiä tänne!" Hän ponnisti ähkäisten sohvalta ja rynnisti valmiiksi hermostuneena myymälän puolelle. Näky oli samalla tuttu, mutta myös kovin vastenmielinen: kymmenisen epäsiististi pukeutunutta kovin nuoren näköistä eläinsuojelutaistelijaa oli kahlinnut itsensä ikkunoiden kaltereihin sulkien näin Riston liikkeen sisäänkäynnin. Amanda katseli rytmikkäitä huutoja päästeleviä nuoria avuttomana. "No jo nyt on saatana!", kuuli Risto äänensä kohoavan yli teinien iskulausetulvan. "Soita tyttö poliisit, heti!", hän määräsi. Amanda kippitti kännykkä kourassaan takahuoneeseen. "Anna niiden olla, älä mee henkilökohtasuuksiin ainakaan!", myyjätär huusi pomolleen. "Mähän sanon näille pikku pirulaisille just mitä mua huvittaa!", kuului tämän vastaus.

Toimitusjohtaja asteli aktivistijoukkion (tai pitäisikö sanoa -ketjun) luo ja tuijotti kiukuissaan ovi-aukon kohdalle osunutta aran näköistä, vaaleaa tyttöä suoraan silmiin. "Eikö äitis ja isäs sua häpeä, kun istut täällä huutamassa turhuuksia räkä poskella", hän puuskahti. Tyttö käänsi katseensa rispaantuneisiin maihinnousukenkiinsä. "Taidat perhana vieköön hävetä ite kans!", Risto innostui mölätymään. Hän naurahti ääneen mielestään hausalle sutkautukselleen.

Silloin irokeesipäinen nuori mies aktivistiketjussa kivahti ärtyneenä "Ja säähän et mun leidille vittuille!". Risto käännähti, katsoi hennanpunaisen tupsutukan tuohtuneisiin silmiin. Raivo iski aaltona hänen kofeiinin kiihdyttämiin aivoihinsa. "Tää on mun firma, painu

mutsis helmoihin siitä aukomasta”, Risto urahti. Kaukaa kuului jo poliisin pillien ujellus. Irokeesitukka tuhahti ja tokaisi: ”Määhän en eläinrääkkääjää kunnioita.”

Jokin kiehahti syvällä Riston sisällä. Hän tempaisi taskustaan esiin puukon ja osoitti sillä tuota pojankloppia. ”Tajuutko sää miten sää loukkaat mua, rehellistä työtä tekevää veronmaksajaa?”, hän sihisi hampaidensa välistä. Vaalea tyttö oviaukossa inahti kauhusta. ”Viltsu, nyt hiljaa!”, hän kiljaisi pojalle. Pojan kasvot väänntyivät uhmakkaaseen virnistykseen. ”Massamurhaajasika uhoo”, hän ehti korostetun pilkallisesti sanoa, kun Risto iski.

Seuraavat hetket vyöryivät sekasortoisina ohitse. Nuori mies voihki tuskissaan, hänen takkinsa ja turkisliikkeen ulkorappunen värjäytyi verestä, aktivistitytöt kirkuivat. Amanda nyyhkytti äänekkäästi ja Risto tärisi kiihtymyksestä.

Poliisipartio kurvasi pihaan. Yksinäinen varis räikäisi puhelinpylvään nokassa.

MEIÄN PITÄS TEHÄ KERRANKI SIISTI BIISI

Meiän pitäis tehdä kerranki siisti biisi. Semmonen niinku oikeesti et kun sen kuulee ni menee vaa sekasin tieks. Semmone mitä jengi aina alkaa hyppii ja riehuu keikoilla. Hyvä kertsii, joku pieni kouku, siisti riffi. Tietteks sillee et se rullaa. Ja sanat jotka niinku meinaa jotain. Ei mitää liian koskettavaa mut silti samaistuttavaa.

Nii pitäiskö siin olla sit kuitenkin ne sanat jotain esim kantaaottavaa. Must siisti tarkoittaa nimenomaan sitä et se on niinku jotenki todellista. Et me voidaa oikeesti seisoo sen takana.

Must ois siisti olla omaperänen. Niinku ei siin mitää jos yleisö diggaa mut semmosii kovii riffei ja kantaaottavii sanoi on jo aika paljon.

No mut siks just pitää kunnioittaa juuria. Kuunnellaa vaik jotai vanhempaa levyä ja mietitää sit.

No mut eiks saman tien vois kuunnella vaik jotai ikivanhaa bluesia?

No totta kai vois ja pitäski.

Must niiden sanojen pitää kertoo niinku omasta elämästä. Niinku se ei oo aitoo kellekkää jos se ei oo aitoo ”meille” niinku itellemme. Tai ainaki yhdelle meistä. Mieluiten sille joka laulaa. Mä tiedän monta tyyppiä jotka liputtaa sen nimeen et siel lavalla oikeesti käy läpi niitä tunteita. Kaikki muu on tavallaan feikkaamista ainaki osittain. Siin pitää olla niinku koko ruumis mukana. Siks ne sanatki pitää olla itelle totta.

Niinku mä vaik oon semi köyhästä perheestä. Mä oon aina tuntenu jääväni syrjään yhteiskunnasta koska mul ei oo koskaan ollu rahaa mihinkään. Mä oon tavallaan syrjäyttänny itteni kaikesta niinku frendien kaa bailaamisesta, muodista, koulutuksesta, oikeista duuneista ja melkee niinku kaikesta täs elämässä. Mä oon pienestä

asti tottunu ajattelee et mun osani maailmassa on tyytyä siihen vähään mitä mulla on. Mä haluan päästä siit eroon ja siit mä haluisin kertoa. Mä tekisin mielelläni räppiä mut olisin vaa yks vikisevä lähiörotta muiden joukossa. Sitä paitsi rikkaat skidit on ominu räpinkki jo joten soitan mieluummin rumpui teiän kaa. Mun mielest tää bändi ei oo mitään ellei me luoda jotenki uutta kulttuuria tän vinoutuneen ja vieraantuneen porvarimaailman tilalle. Sellasta tilaa jossa me viihdytään. Must me ollaan jo saman tien menetetty kaikki ”siisteys” jos me tehään jotain joka ei oo rehellistä sille.

Mä taas kuvittelin et me ollaan jotenki vaa pitämäs hauskaa. En mä ainakaa koe olevani syrjäytetty täs maailmas. Mä valitsen olla tääl koska teiän kaa on kiva soittaa, ryyppää ja käyttää niinku luovaa ajatusta. Mun elämään tavallaan sopii tää identiteetti et soitan kitaraa bändis joka tekee jotain siistii. Oon ihan sairaan ylpee meiän biiseistä ja omasta soittamisestani ja se on semmonen juttu jonka haluan määrittävän mua. On kyl ehkä kivuliaan totta et mul ei oo kauheesti mitään muuta mikä mua määrittää elämäs just nyt. Mut mä toivon et täst voi viel tulla niinku jotain isoo. Jotain mistä mut tunnistetaan ja mistä voi ylpeesti kertoo elämässään.

Mul taas oli pitkään jo ennen tätä bändiä haave nähä ku yleisö bailaa mun edessä. Koitin olla dj mut se tuntu jotenki halvalta. Mä tiesin et pystyisin opettelee tekee biisei ja soittaa yhdessä. Mua kans kiehtoo tää haaste et miten mä tuun toimeen teiän kaa ja miten me pystytää tavallaa hioutuu yhteen bändiks. Soittaminen on kuitenkin osaks taikaa joka löytyy vaa, tieks, ihmisten väliltä. Ei mun tartte olla niinku mikää sankari, mut mä löydän tosi paljon merkitystä siitä et pystyn teiän kaa tekee jotain mikä saa ihmiset hyppii keikalla. Et saa tieksä yhteyden ihmisiin. Ja me palvellaan kuitenkin tätä meiän kaveripiiriä ja toisii köyhii ja marginalisoitui tyyppiei. Mä tekisin niist sanoista kauniita tai repiviä ja pysäyttäviä tarpeen mukaan jos laulaisin. Tavallaan tää beissi huutaa mun puolesta niinku välillä huomaatte

kertseis ja bridgeis.

Mun mielest edellee ois siitii olla vaa aito ja omaperäinen. Kai täs mitä me tehää täytyy olla jotain muutaku vaa toisten ilahduttaminen tai ammatin opetteleminen. Tää on taidetta, tajuuttekste, niinku korkeinta mahdollista ihmisen potentiaalin saavuttamista. Meiän pitää olla totta kai rehellisii jne. mut meiän pitää myös luoda jotain uutta joka nousee yli meiän omien motiivien. En mä ainakaa jaksa laulaa vuodest toisee vaa jotai tangoo et jengi saa tanssii ja larppaa jotai suurta romanssia. Enkä mä myöskää pysty tarjoo teille, sori nyt, mitään suurta unelmaa tähteydestä tai muuta. Must toi mitä sanoit tost taiasta ihmisten välillä on vähän sinne suuntaa mitä mä pidän siistinä. Mä tahon tehdä siit taiasta totta sen pienen hetken. Ja toi mitä sanoit et yleisö hyppii mukana ni eiks se yleisöki hypi nimenomaan kun ne aistii sen jonkun taian? Must kaikki muu on tosi toissijasta sen rinnalla.

Hyvä täs tehdä jotain mil on transsendentti merkitys ku ei oo varaa basarin kalvoihin..

Me voitaa kyl pikkuhiljaa organisoituu ja alkaa pyörittää tätä musahommaa ite. Kelatkaa me maksetaa nyt joka bändi monta sataa kuukaudessa tätäki treenistä. Kelatkaa jos me maksettaiski sitä tavallaan kotiin päin. Omalle treenisfirmalle?

Ai nyt pitäis niinku firma jo olla.

Ei sen tartte olla mikää voittoa tuottava yritys. Osuuskuntia on aina perustettu just tällaseen tarkoitukseen.

Nii. No mut mitä me nyt tehää? Rappisanat ja bluesriffi?

...

Tehty jo..

No mut mitä sit?

Ei se tuu tollee et luo mielessää jonku kategorian biisistä ja sen musiikillisista piirteistä jota alkaa sit kohta kohdalta täyttämään ku jotai kelan lomaketta. Pitää olla niinku tyhjä sisältä. Tyhjä odotuksista ja ennakoasenteista ja valmis vaa ottamaan vastaan mitä tulee.

Muistatteks ku me tehtii treeneis viis biisii ja soitettiin niit seuraavat kaks vuotta. Ne vaa tuli lennos. Tehää sillee mieluummin. Ihan sama mitä tulee.

Nii ei kai sitä tartte ajatella sitä tuotetta itessää vaa niinku meitä. Mehän se tuote pidetään sisällämme kokoajan. Jos me halutaan siisti tuote, meidän pitää ite olla siistejä, tulla siisteiksi.

Eiks me olla jo aika siistejä?

No ei me ihan kauheita olla. Mut must me edelleen jotenki junnataan omissa kuopissamme. Niinku sanoit et haluut päästä eroon itseäsi marginalisoivasta asenteesta. Sitä kautta sä tuut kokoajan siistimmäksi mun mielestä. En tarkota et mun arvostus sua kohtaan nousee vaan tarkotan et sä pääset eteenpäin omista kuopistasi ja tavallaan siistiydyt itsenäsi. Ehkä meidän ei kannata ees tehdä nyt mitää "siistiä" biisiä vaa tehdä vaa jotain mut pysytään tällä niinku tiellä. Pidetään tähtäin siellä siistissä mut tehään nyt eka vaa jotain muuta jotta tultais jokainen siistimmäksi muuten.

OK. Olisko joku nopee komppi?

Eiks voitais tehdä semmone keskitemponen biisi joka alkais suoraa kitarasoololla? Kunnon sellanen et fiilistellää vaa ja mä voin soittaa ihan sairaan eppisii juttui. Sit tauko. Laulu lähtee hiljaisuudesta. Niinku

Dingoo ja mötley cruee samas biisis mut raskaasti niinku me aina soitetaa. Must siin ois jotai niinku todella "Siistii".

Kuulostaa hiukan pliisulta. Pitäskö koittaa niin päin et hidas komppi ja rytmikäs skebaosasto ja vahvat huudet lyriikat päälle? Ei koiteta larppaa mitää eppistä.

No mut sit siit tulee joku rage against the machine koveri.

Tiettekö mitä pitäis tehdä? Vitun eppinen biisi köyhistä unohdetuista sotureista jotka pelastaa maailman rikkailta ja sit kuinka niit johtaa helvetistä palannu..

Mee nyt vittuun sen fantasiahevin kanssa. Mä en tiä kumpi ois niinku enemmän feikkii joku tukkahevi vai kikkelihevi.

Mitä feikkii on tukkahevis?

Ai paitsi se et tyypit jääny henkisesti teini-ikäsen tasolle ja hehkuttaa hedonistista kokkelielämää ja tekee kusen, viinan ja huumeiden polttamalla aivoillaan samat kaks biisii aina uudestaan kunnes 30-vuoden pääst jollain festareil saa sydärit lavalle. Ok on se ehkä niille aitoo mut kukaan meistä ei toivottavasti halua olla sellanen. Tukkahevi on ollu alusta asti täyttä pelleilyä. En pysty ymmärtää mitä jengi näkee siinä. Tai no ok ehkä kapitalismin läpäisemä ihmissielu saattaakin nähdä siinä jotain "aitoa" koska se kuvaa orjan maailmankuvaa aika hyvin. Tee rahaa, kuluta sitä tavoitellen jotain ruumiillisia kokemuksia ja kuole tehokkaasti ennenku susta tulee riesa. Ja samalla levitä aivottomuuden ja semmosen kulutusjuhlan ilosanomaa. Kaikki kantaaottava on vaa tylsää ja nössöö koska hei rock 'n roll ynnyn.

Auts.

Sopis mieltii kohalleen jos tähän ikään ei oo viel

ehtiny.

Ja kikkelihevi samoin. Vittu aikuiset ihmiset taantuu jonku nationalistisen ja äijäilevän fantasian tasolle. Et nähää ittemme jonai viikinkien jälkeläisinä ja diggaillaa jotai vanhoi uskontoja, mut samal tehää jotai täysin jenkkiläistynyttä musaa teknologialla josta ei ymmärretä mitää ja sit viel sekotellaa niit muinaisuskontojaki. Vähän sama ku nää yhet rasistiuuvatit on jotai "sons of odin". Tääl ei oo palvottu odinia tyylii koskaan. On siin must jotain todella feikkiä.

Must kannattaa varoo sekottamasta kikkeliheviä, fantasiaheviä, bläkkiksempää osastoo ja rasisteja keskenään noin sokeesti. Ok on se powermetalli vähän larppusta mut sehän on vaa leikkiä tavallaan. Vai mitä onks sust esim. teatteritaide pohjimmiltaan valetta koska siin vaa leikitää jotain? Must kikkelihevimeiningillä voi kuitenkin kertoa jotain ihan tästäkin päivästä.

Ai vois? No pitäskö tehdä joku feministinen fantasiahevijuttu. Tieks joku noitacore-identiteettimatka.

Kuulostaa mahdollisesti tosi loukkaavalta. Vaik loukkaavaa se on tavallaan se äijäilykin. Onks PC meininki sit niinku tätä päivää. Et jos halua olla siisti ni pitää olla tosi överi PC?

Ehkä kaikkein siisteintä jos vois tehdä jotain ihan muuta ilman et kosahtaa johonkin törkeyteen. Jos palaataan tähän kysymykseen et mikä sit ois niinku sävellyksen tasolla siistiä.

Must vois hyvin esim alottaa sen biisin soololla, mut ei mitää melodioita vaa niinku kiertävää ulisevaa vinukunaa skeballa ja semmost häiritsevää noisemattoa vaa. Sit välil jotai ihan ymmärrettävää biisin tynkää joka sit taas hajoo täyteen kakofoniaan sillee just ennenku kuulija saa kiinni. Tai just ku olettais et tulee joku siisti soinnun vaihto tai joku. Tehää biisi joka on vä-

hän ku joku yleisöstä vaihtais radion kanavaa kokoajan.

No ei sitä kukaa hypi mukana ja koe mitää taikaa. Toi on lähinnä tollast erikoisuuden tavoitteluu.

Eikö? Meiän keikat on must perinteisesti ollu yhtä kakoilua ja aina jengi on ollu ihan liekeis. Kyl mä luulen et tommone biisi siel välis vois olla ihan hitti. Mä väitän et me oltais melkee niinku jonku uuden jutun aallonharjalla siinä. Mieti nyt ylipäänsä kaikkee räkästä crustia ja sit jotai japanilaist hevii ja tätä niinku dillinger escape plan osastoo. Must me voitais vaa hypätä siin paljo syvemmälle.

Siis kaikki toi on tosi jees ja sillee, mut ei tolla kyllä niinku mihinkään pääse. Ei ainakaa mihinkää mistä kukaan maksais. Se sama ongelma on täs puunhalausosastossa et ei sitä kukaa jaksa niinku kuunnella. Puhumattakaa siitä ettei me olla niin taitavia teknisesti ku noi japsi ja jenkkibändit. Meiän näkemys nopeesta, teknisestä, noisecoresta ois lähinnä vaa kiusallista kuultavaa.

Yks mikä yllättäen saa yleisöön on salaliittoteoriat. Pitäskö meiän tehdä jotain propagandaa salaliittojen muotoon ja esiintyy tällasena niinku moraalisena vahtikoirona musan kautta. Tai miks ei niinku ihan oikeista asioista samantein eikä vaa foliohattujuttui. Ei tartte olla kantaottavaa voi olla vaa niinku uutisbändi.

Al Jazeera the band. Jazeera-core.

Kuulostaa jatsahtavalta.

Eipä. Kuulostaa kyl nasevalta suussa.

Tai Arvi Lind musiikkikokemus. Oisko siinä jotain aitoo?

Ei me taideta tietää maailmasta niin paljoa oikeesti.

Me vaa feikattais uutisia.

Totta. Mut toi jäi vähän häiritsee et onko susta siisteiden mittari jotenkin se, että joku on valmis maksamaan siitä? Et kaupallinen menestys jotenkin osoittais mikä on ja ei oo siistii? Mua nimittäin vähän ällöttää tollanen ajattelu. Musta siistit jutut tulee täysin erillään siitä et kelataan jotenki et onko tää nyt ”tarpeeks lähellä jotain mistä suurin osa jengistä tykkää”. Siin on ensinnäki se ongelma, että ihmiset hakeutuu kuuntelemaan musiikkia vain niinku aikasempien muistojen ohjaamana, eli se mikä myy on jotain minkä ihmiset tunnistaa jo ennestään enemmän tai vähemmän. Se must syö koko ideaa siitä et tekis jotain siistiä jos sen pitää olla jotenkin uutta. Tai sitä ei saa mitenkää pitää ainakaan motiivina tekemisessä. Muuten kaikki tekis vaa jotain yhtä ja samaa. Ja sehän meiän kulttuuris tavallaan näkyekin, et mitään uutta rokin saralla ei niinku tapahdu.

Nii tavallaan sen uuden pitäis tapahtuu kuitenkin jonnain synteessä. Esim. progressa mua vaivaa aina semmonen ehkä kuitenkin liian pinnallinen erilaisuuden tavoittelu. Se erilaisuus tulee niinku ilmiselvänä. Sama ku vähän jossai uuden musiikin, tai jonku taidemusiikin kanssa. Jatsis kans niinku et ollaa joo friikkejä ja kokeilevia mut kuitenkin niinku samoilla soittimilla tai jotenkin. No jatsis nykyää on kyl must aika makeeta se improvisointi. Et niinku jengi oikeesti kuuntelee toisiaan ja se musiikki elää niinku reaktioista soittajien välillä. Se kertoo must jotain niinku siistillä tavalla uutta musiikista. Tai ei kai se mitään uutta oo, mut ainakin se toimii semmosena esimerkkinä hyvästä synteestä. Uus tapa olla aktiivisia tekijöitä, tehdä livekeikkaa joka on oikeesti elävää ja orgaanista ja sit kuitenkin on vanhat soittimet ja vanha asetelma kuluttajien eli yleisön ja tekijöiden eli muusikoiden välillä. Must välillä tuntuu et jatsikeikoilla kuulijoilta menee jotenki ohi se musiikki. Jengi tuntuu näyttelevän olevansa niin perillä siitä mitä ne tekee ne muusikot.

Taputellaa mukana niinku tunnettais kappale kun ollaan niin harrastelijoita. Pitkän aikaa muutenki musakulttuuria on vaivannu semmonen et jotta voi olla osa jotain kulttuuria niin pitää olla passiivinen kuluttaja, fani tai harrastaja, keräilijä tai joku joka elää vaa siitä toisten intohimosta. Ihan ku itellä ei ois mitää intohimoa. Ei kai siinä mitään väärää ole sinänsä mut jos halua olla jollain tavalla uus ja kokeileva niin pitäiskö koko tätä kulttuuria jotenki miettiä juuriaan myöten uudestaan?

No kirjota kirja tai jotain sitte. Mä tuln tänne soittamaan, enkä tekee mitää vallankumousta. Noni nyt lähtee ykaakoonee

Onko sun pakko olla noin torjuva jotenki? Mitä sä niinku välttelet ku meinaat alkaa soittaa ku toiset puhuu. Meil ei oo soittimii eikä korvatulppia päässä. Arsyttääkö sua jotenkin et toiset puhuu ja ajattelee?

No vittu tää on tylsää! Vedetää vaik settilistaa läpi. Menee hermo!

Yks on ku pieni lapsi. Vai onks sulla jotain niinku mielellä?

Ei mulla oo mitää mielellä mut nää treenit on mulle semmonen tapa päästä purkaa just kaikkee tollasta. Et niinku kerranki ei tarttis jotenkin ajatella ja tavoitella kauheesti jotain tunteellisia syvyyksiä. Mä tiedän et mul on varmaa jotain patoumia tai et mun turhautuminen kumpuaa jostain blaa blaa mut sille ei NYT voi mitään. Sen sijaan me voidaan NYT soittaa ja riehuu sen verran kestää taas loppuviikon käydä koulussa.

Onks koulussa noin perseestä?

No kyl siellä edelleen saa aika yksin olla ku kaikki on jotenkin niin vitun keskiluokkasia kakaroita. Pari siistii tyyppiä oon tavannu mut ei niitäkää koskaa näe. Tuntuu et mitä älykkäämpää jengi on sitä vähemmän niitä

koskaan näkee luennoilla tai koulussa ylipäättään.

Ehkä ne on jossai duunissa jo.

No en uskois kyl. Mut joo mä valmistun varmaa joskus 35 vuotiaana sit työttömäks ku ois pitäny olla jo kouluaiakanaki töissä. Voidaanko nyt soittaa ni ei tartte jotenki masentua taas tähänkin?

Vai pitäskö vaa lähtee menee? Ei täst mitää biisiä tuu kuitenkaa enää. Sitä paitsi must vähän vaikuttaa et sä tarttisit enemmän jotain safkaa ku riehumista.

No joo joo sori. Mut oikeesti kyl musiikkii voi tehdä muutenki ku et jotenki tavoittelee kokoajan jotain vitun olennaista.

No sitä mä aiemmin tarkotin et tehdä vaa niinku jotain ei sen tartte olla niinku paras biisi ikinä. Ei se koskaan oo kuitenkaa. Ja ihan sama ku tos teatterivertauksessa et joskus tarttee saada elää ja kokee niit semmosii ajatuksii ja tunteita jotka tietää olevan jotenki lapsellisia tai jopa vahingollisia. Kaikil kuitenkin on välil semmosia. Et jos me ei niinku saada ees musiikissa kokee niitä ni onks siin mitää järkee? Totta et on tosi tärkeä osata peittää niitä ajatuksia, mut ois kiva joskus päästää niit pihalle kans esim just täällä. Ei se biiseissä oo välttämättä siistii, päinvastoin, se on usein jotenki täysin kamalaa. Mut pakko se on välil tuulettaa ja ehkä sellastaki musaa tarttee kuitenkin. Tai siis eihän kukaan meistä toivo kai et meitä pidetään jotenki pelkästään tosi vakavana bändinä. Mulle se ei oo ainakaa koskaa ollu pointti. Päinvastoin mä oon digannu tosi paljon et täs saa nauraa itelleen ja olla tavallaa ihan luvan kanssa pelle välillä.

No pellejä me nyt ainaki ollaan myös niinku taitojemme puolesta. Ei meil oo mitää jakoo väittää itteämme vakavasti muusikoiksi sikäli kun se on ihan oikee ammatti johon toiset on opiskellu lapsesta asti ja sitä rataa. Ehkä just siks must tuntuu tärkeeltä niinku ottaa sit

kiinni ajatuksen tasolla siitä et mitä olis niinku hyvä musiikki. Kai se harjoittelu olis tosi tärkeä asia noin niinku soittotaidon puolesta jatkossa myös.

No mut mä ainaki lopetan jos täs täytyy alkaa jotenki opettelee nuotteja ja muuta.

No en mä sitä tarkota. Mä nään tän enemmän niinku etenevänä projektina. Voi sitä opetella pikkuhiljaa menessään ku tarvii. Muutenki mä nään tän bändin ja nää biisit jotenki osana semmosta taiteilijan uraa, niinku elämäntyötä. Ei tää oo kahen viikon projekti vaa kahenkyt vuoden. Toivottavasti teiän kanssa sit edellee, mut ehkä myös muualla. Mä en tiedä teistä mut mä ainaki haluan kehittyä ihmisenä ja taiteilijana myös tän bändin kautta niin kauan ku se natsaa.

Hei soitetaaks jotai vai lähetäänkö menee?

Lähetää vaa vetää. Ei ne vanhat biisit soittamalla parane.

PÄÄTÖNKIRJOITUS

Päivän lehdet tuuttaa kurjuutta atmosfäärin täyteen. Maailma muuttuu jatkuvasti synkemmäksi ja julmemmaksi. Arvot on myyty halvalla, lunastettu uloskantohintaan. Meidät tasapäistetään jokaisella kuluvalle sekunnilla, jotta meitä voitaisiin hallita tehokkaammin. Yksilöllisyydestämme on kohta jäljellä vain rippeet, mutta tuhkatkin halutaan pesästä. Erilaisuuden marginalisoimiseksi repressio käy jatkuvasti kovemmaksi, minuuden kadotuksen huipentuma, fasismi, tehdään hyväksytyksi. Kulttuuri on leikkauslistan public enemy #1, jottemme vahingossakaan oppisi tai omaksuisi mitään itsenäisesti. Sehän saattaisi vaarantaa lupaa-
vasti alkaneen aivopesukampanjan.

Siksi lokeromme käyvät jatkuvasti meille liian ahtaiksi. Me emme sovi määrättyihin sukupuolirooleihin, vaihdamme väriä mieleemme mukaan, emme käyttäydy oletetulla tavalla saati ikäämme vastaavasti. Ja rengas ympärillämme kiristyy. Omaksi onneksemme olemme niin joustava pallo, että vaikka rengas olisikin kireimmillään me olemme aina sen ulkopuolella. Me olemme täynnä elämää.

Jopa niin täynnä, että voimme olla naiiveja ja optimisteja kaiken aherruksen keskellä. Sillä meillä on vain yksi elämä, lisäreitä ei saa edes vihreillä sienillä, joka on meille kultaakin kalliimpi. Se on ainoa elämä joka meillä on, josta tiedämme itse olevamme vastuussa ja jonka vain me voimme elää. Siis työntäkää kilpailukykysovimukseenne, metsän tuottavuus tarpeen, pakolaiskiintiönne, ahtaat sukupuoliroolinne ja kaikki muutkin hallinnan muotonne syvälle perseeseen.

TIINA TATTI

AARRE

SMOKING
KILLS

ANARKISKISTINEN
KAUNOKIRJALLISUUS-ZINE

KYNÄ SISÄLTÄÄ ENSISIJAISESTI ANARKISTIEN TUOTTAMA
KAUNOKIRJALLISUUTTA. LEHDEN SIVUT TÄYTTÄVÄT
RUNOISTA JA NOVELLEISTA, MAHDOLLISUUKSIEN MUKAAN
MYÖS KUUSTA JA SARJIKSISTA.

TÄMÄ EPÄSÄÄNNÖLLISEN SÄÄNNÖLLESTI ILMESTYVÄ ZINE
EI SISÄLLÄ PUHDASOPPISTA IDEOLOGIAA, VAAN SEKALAISTEN
TYYPPIEN TARINOITA, MIETTEITÄ JA HAVAINTOJA PELOSTA,
ILOSTA JA ONNESTA, SEKÄ PALJON MUUTA VAPAATA JA
MIELIKUVITUKSELLISTA KOKEILUA.

INTERNET
VAPAAZINE.WORDPRESS.COM

FACEBOOK
FACEBOOK.COM/VAPAAZINE

EMAIL
VAPAAZINE@GMAIL.COM

